

CHRISTELIJK WEEKBLAD VOOR JONGENS EN MEISJES VAN ZES TOT VEERTIEN JAAR.
VERSCHIJNT IEDEREN VRIJDAG — ABONNEMENTSPRIJS f 1.— PER KWARTAAL
UITGAVE VAN DE UITGEVERSMATSCHAPPIJ E. J. BOSCH JBZN. TE BAARN.

Illustratie bij „De bullebijter.”

DE BULLEBIJTER.

Het schijnt nu eenmaal zoo te zijn: van oudsher bestaat er een veete tusschen de jongens van het dorp en de waakhonden der boerenerven. Er is een oud spreekwoord, dat zegt: „waar twee kijven, hebben er twee schuld.” En zoo zal het ook wel in dit geval zijn. Maar hoe dan ook, vast staat wel, dat Teunis Kreele, en de waakhond, een echte bullebijter, van boer Jochems, al héél slecht met elkaar konden opschieten. Als het hek, voor het huis, des avonds reeds dicht was en Hans (zoo heette de hond) vrij over het erf liep, kon de jongen niet in de buurt komen of de hond vloog naar het hek en ging als een razende te keer. Overdag lag het beest natuurlijk vast, maar als Teunis eens voor zijn vader bij boer Jochems een boodschap moest doen, en de hond bemerkte hem, dan trok het beest de lippen op, liet zijn tanden zien en bromde nijdig.

Wat een valsche hond nietwaar! Teunis had het dier toch niets gedaan! Jawel, jawel. . . maar Hans was niet altijd een bullebijter geweest? 't Was nog maar ongeveer anderhalf jaar geleden, en toen was Hans een kleine hond. . . en, zoo als jonge honden zijn, héél speelsch. Als de jongens van het dorp op den weg aan het spelen waren, dan kwam Hans er eens bij, en hij keek met z'n trouwe bruine hondenoogen de jongens zoo smeekend aan, dat sommigen hem begrepen. En soms zei er een-tje: „zoo Hans, wil je ook meedoen? Dan kwispelde Hans met z'n staartje en holde en draafde met de jongens mee! Hans was de jongens vol vertrouwen genaderd, maar hij had er wel eens berouw van. Want de jongens plaagden hem dikwijls. 't Was in het bijzonder Teunis Kreele, die het hem lastig maakte. Eens op een middag haalde de jongen een streek uit, die Hans hem nooit vergaf. Terwijl een paar jongens Hans streelden en heel vriendelijk tegen hem praatten, had Teunis stilletjes een touwtje aan zijn staart gebonden, en daaraan een bos z.g. „rotjes” (vuurwerk) bevestigd. Toen hadden ze Hans laten loopen. Maar de rotjes had Teunis aangestoken, en met voor Hans z'n ooren verschrikkelijke knallen waren die rotjes onloft. Rechts en links was hij gesprongen en gehold had hij, maar het knetteren van het vuurwerk bleef doorgaan tot alles opgebrand was. Hij had er zijn staart ook nog bij verschroeid. En gelachen dat de jongens hadden! Neen, dat vergaf Hans nooit!

In het bijzonder op Teunis had hij het begrepen. Hij speelde niet meer met de jongens, en ontweek ze voorloopig. Maar toen hij groot geworden was, en huis en hof van boer Jochems moest bewaken, nam hij zich voor, zich te wreken.

En die gelegenheid kwam weldra. Het touw, waaraan Hans vastlag, was, door het schuren langs het hondenhek doorgesleten. Hans had er bovendien uit verveling nog wel eens aan liggen knauwen. De boer had er niet zoo op gelet, en och, Hans eigenlijk ook niet. Hij was er zóó aan gewend, overdag vast te liggen, dat hij er niet over dacht, zich los te rukken.

Maar op een middag moest Teunis op de boerderij zijn. Nadat de jongen zijn boodschap gedaan had, slenterde hij langs het hondenhek terug naar het hek. Hans lag aan z'n touw en bromde naar gewoonte, terwijl hij Teunis heel leelijk aankeek. De jongen dacht: Hans ligt toch vast en zei, op de gewone, plagerige manier, „ksst, ksst”. Woedend sprong Hans op en door de ruk aan het touw brak dit en kreeg de hond z'n vrijheid. Nu moest Teunis loopen. Maar natuurlijk, de bullebijter had hem heel gauw ingehaald en eer Teunis wist, wat er met hem gebeurde, had de hond hem bij zijn broek te pakken, en voelde de jongen de scherpe tanden van het sterke dier. Nu was het schreeuwen geen gebrek. Gelukkig was de boer in de buurt en die wist Teunis gauw te ontzetten.

Dat was me een ontsteltenis, toen Teunis thuis kwam! „Zoo'n valsche hond,” zei moeder. „Maar boer Jochems moet de broek betalen”, meende zij. „Doodschieten moest je zoo'n hond,” meende vader.

„Welke hond was het?” vroeg Teunis' broer.

„Hans, van boer Jochems.”

„O, die je de rotjes aan z'n staart gebonden hebt!”

„Wat?” mengde moeder zich in 't gesprek, „heb jij die hond rotjes aan z'n staart gebonden. . . .”

„Ja, maar lang geleden.”

Nu moest Teunis het heele verhaal van de „rotjesbinderij” opbiechten.

„Zoo,” zei vader eindelijk. „Nou, dan heb je het heele geval aan je zelf te wijten. Plaag nooit dieren, ze vergeten het nooit! Wij, als christenmenschen hebben geleerd het ons aangedane kwaad te vergeven en te vergeten, maar de stomme dieren wreken zich. Dus, wees voorzichtig in het vervolg!”

v. d. H.